

Gezinseffectenrapportering is meer dan cijfertjes beoordelen

Peter & Annick Poulussen-De Wael (ouders)

Nu de storm over de veilig-vrijen-campagne en het cannabisdebat is gaan liggen, denken heel wat paars-groene bewindslieden dat hij nu ook daadwerkelijk over is. Een geitenboer trok intussen de aandacht van de mensen. Bla, bla en boem, boem maakten plaats voor het gemekker van een geit. Mieke eindelijk opgelucht want ons Vera zit nu met een probleem. En in de federale ploeg kregen Verwilghen en Aelvoet opnieuw wat meer adem want Gabriëls, de nieuwe crisismanager, die het overigens niet zo slecht doet, zit nu met een *skiscooter*hetze. Weg met de lullen dus. Niets is minder waar. Immers, alleen een storm in een glas water laat, veelal toch, geen schade na! Na elke storm zitten we met brokken, zelfs als de laatste losliggende dakpan de vorige keer al wegwaaide...

De aanleiding tot dit stukje is heel gewoon. Thuis. Wij zijn een gewoon gezin. Nu, wat heet 'gewoon', we hebben vier kinderen: de oudste is straks veertien en zit in het tweede jaar ASO, de andere twee zijn bijna twaalf en acht (respectievelijk zesde en derde klas) en ons buitenbeentje is er elf en zit in het BLO, type 1, dit is de groep van zwakbegaafde kinderen. Dus, zoals gezegd, een normaal gezin, met zijn *ups* en *downs*, zorgen en toffe momenten.

Maar we schrokken laatst wel even toen een van onze jongens, zijn nog jongere zus "stomme kut" noemde. We schrokken niet alleen, want dit taalgebruik is bij ons onbestaande,

we wisten ook niet onmiddellijk wat we er moesten mee aanvangen. Met een veertienjarige kun je spreken als onder groten. En hoewel lagere schoolkinderen ook niet op hun mondje gevallen zijn, is het al minder makkelijk om over dit soort zaken te praten.

En voor alle duidelijkheid, het gaat hier niet over onze zoon die in het BLO school loopt.

Dat is waar we het over willen hebben: de zichtbare en onzichtbare schade van de platte voorlichtingscampagne en de domme drugscommunicatie.

HET OPMETEN VAN DE SCHADE

"Stomme kut"! Voilà, we zitten er mee.

En het is precies dát wat wij onze ministers in zowel de Vlaamse als federale regering verwijten. De schade die gezinnen met kinderen in Vlaanderen de voorbije twee weken opliepen door de "veilig vrijen"-storm en de ongehooflijke mist rond "cannabis-mag-voortaan" is kolossaal!

Probleem is dat we deze schade niet kunnen meten. Toch een poging.

Toen Renault-Vilvoorde van de ene op de andere dag de deuren sloot, waarschuwde de Leuvense kinderpsychiater Peter Adriaenssens dat de morele schade aan de jonge zonen en dochters van de vele werknemers groter was

dan het louter economisch feit van het werkloos worden van (een van) hun ouders. De plotse sluiting kon wel eens gepaard gaan met een imagooverlies tegenover de kinderen. Welke kinderen zijn niet trots op hun ouders? Jawel, allemaal, behalve degenen van wie de ouders werkloos worden.

Wij zouden hier Peter Adriaenssens, die er naar ons gevoel in slaagt om de vele ouders in Vlaanderen te bevestigen in de manier waarop ze hun kinderen opvoeden, willen parafraseren: de schade, veroorzaakt door de lul-kut-wiet-*joint*-communicatie in het opvoedingsproces van vele gezinnen met jonge kinderen is reusachtig. En dit ervaren vandaag en straks ouders, leerkrachten en wellicht ook jeugdleiders.

Met pubers valt te praten. Bovendien hebben de meesten van hen ook al een serieuze mening. Over de veilig-vrijen-campagne zijn ze boos en voelen ze zich op hun teen getrapt. Intussen kunnen ze er goed om lachen en zoeken ze te pas en te onpas varianten op dit toch wel pikante thema. De cannabiscampagne daarentegen heeft hen meer in de war gebracht. Mag het nu of mag het nu niet?

Nee, de schade die de groenen in gewone gezinnen veroorzaakten, zal straks merkbaar zijn bij de kinderen die thans tussen de zes en twaalf jaar zijn. Zij kunnen dit alles vandaag niet vatten. Met wat voor een idee zullen zij straks een relatie beginnen?

En zoals na elke storm de schadeclaims bij de verzekeraars binnenvallen, heb ook ik veel zin om schadevergoeding te eisen. Want hoe we dit, samen met zoveel andere gezinnen, moeten oplossen, wordt er niet bijverteld.

EEN OPGEDRONGEN NORM

Daarom onze kreet dat gezinseffectenrapportering meer moet zijn dan het interpreteren van cijfers en statistieken. Het is ook de gevolgen van een campagne trachten in te schatten. Misschien is het wel een leuk idee om in 2005 de huidige groep tienjarigen hierover te bevragen.

Een van de redenen waarom het is misgelopen, ligt naar ons gevoel in het feit dat fractiemedewerkers en kabinetsleden bij de redactie van nieuwe wetten, besluiten of voorlichtingscampagnes, ongewild, hun eigen positie als uitgangspunt nemen.

Dit geldt zowel voor het verleden als voor het heden. Vroeger gebeurde dit vooral ten aanzien van sociaal-economische thema's. Vele christen-democratische en socialistische kabinetsleden namen, wellicht ongewild, hun persoonlijke situatie als referentie. De mate waarin zij met kinderopvang een probleem hadden, bepaalde misschien wel de aard van de uitgewerkte oplossing. Zij wilden een eigen woning aankopen, dachten aan een studiebeurs, probeerden met de trein naar het werk te komen... de uitgedokterde maatregelen gingen, zoals gezegd, meestal uit van hun eigen ervaring.

Vandaag gebeurt precies hetzelfde: het veilig-vrijen- en cannabisbeleid vertrekt bij mensen die met de handen in het haar naar hun opgroeiende tieners kijken. Daar kunnen we nog inkomen, het zal ons straks misschien ook overkomen. Maar wij hebben het gevoel dat ministers zich laten leiden door de opinie van medewerkers die denken dat ze een liberale strekking moeten volgen en van *blowen* een norm moeten maken. Het is niet dat omdat zij een probleem hebben dat onze kinderen er een moeten krijgen. Wat nu gebeurt,

is tien keer erger: er wordt onze kinderen een maatschappijmodel met andere normen opgedrongen en daar kunnen wij als ouders niet onmiddellijk tegen op. Je krijgt het gevoel dat de overheid opvoedende ouders terechtwijst. Terwijl wij onze kinderen leren te delen, te waarderen, te respecteren worden ze geconfronteerd met een discours van "ik eerst" en "mijn recht" enz.

Hopelijk voor ons belastinggeld heeft de veilig-vrijen-campagne succes en daalt het aantal ongewenste zwangerschappen en aidsbesmettingen, maar zó'n campagne willen we nooit meer. De ministers Verwilghen, Vogels en Aelvoet, maar ook premier Verhofstadt en minister-president Dewael moeten in het vervolg beter nadenken over de effecten van hun leuke ideeën.

GEZINSEFFECTENRAPPORTERING IS OOK DE GEVOLGEN INSCHATTEN

Gezinseffectenrapportering betekent dus ook nadenken over de gevolgen die een dergelijke campagne kan hebben bij anderen dan alleen de doelgroep, in dit geval zijn dat jonge kinderen.

Ook betekent het rekening houden met de opvoedingsvaardigheden van ouders. Alle ouders doen hun best, maar allemaal kunnen ze wat steun gebruiken. Als dan de overheid komt zeggen dat lul-kut-wiet-*softdrugs* allemaal o.k. zijn, is dat een slag in het gezicht van alle ouders die inmiddels heel goed begrepen hebben dat opvoeden meer is dan daarom-antwoorden op waarom-vragen. Opvoeden is argumenteren, uitleggen, verklaren, geduld hebben en zelfs bepaalde zaken dulden. Dit betekent dat elke ouder samen met zijn tieners de grenzen trekt. Dat de overheid - hopelijk ongewild - dat in onze plaats doet, is onaanvaardbaar.